वृतः स्यात्', 'सः' अयमुभयविधः पुरुषोऽत्राधिकारी। स च 'विघनाख्येनैव क्रतुना 'यजेत', तथा प्रातिकूल्यं विनाश्य प्रजानामाधिपत्यं राजा 'गच्छति', ब्राह्मणश्च विपापो भवति॥

स्तोत्रविशेषं विधत्ते। "तस्य द्वे द्वादशे स्तोत्रे भवतः। द्वे चतुर्विंशे। औद्भिद्यमेव तत्। एतद्वै क्षत्रस्यौद्भिद्यम्। यदस्मै स्वा विशो बलिꣳ हरन्ति"[२]इति। 'तस्य' विघनाख्यस्य क्रतोः, 'द्वादशाख्येन स्तोमेन युक्तं 'स्तोत्रद्वयं कर्त्तव्यं, तथा 'चतुर्विंशाख्येन स्तोमेन युक्तं स्तोत्रद्वयं कर्त्तव्यं, 'तत्' च स्तोत्रचतुष्टयं, 'औद्भिद्यमेव' उद्भेदनसाधनमेव, अत्र च प्रकृते 'क्षत्रस्य' राज्ञः, 'स्वकीयाः प्रजाः करं प्रयच्छन्तीति 'यत्' 'एतत्', एव 'औद्भिद्यं' प्रातिकूल्यस्योद्भेदनं, तच्च स्तोत्रचतुष्टयेन सिद्ध्यति॥

वेदनं प्रशंशति। "हरन्त्यस्मै विशो बलिम्। ऐनमप्रतिख्यातं गच्छति। य एवं वेद" इति। 'अस्मै' वेदित्रे, प्रजाः पूजां कुर्व्वन्ति, 'अप्रतिख्यातं' केनाप्यनिराकृता कीर्त्तिश्च 'एनं' वेदितारं, 'आगच्छति'॥

एतस्य विघनस्य यागवेदने पुनः प्रशंसति। "प्रबाहुग्वा अग्रे क्षत्राण्यातेपुः। तेषामिन्द्रः क्षत्राण्यादत्त। न वा इमानि क्षत्राण्यभूवन्निति। तत् नक्षत्राणां नक्षत्रत्वम्। आ श्रेयसो भ्रातृव्यस्य तेज इन्द्रियं दत्ते। यत्र तेन यजते। य उचैनमेवं वेद" [३] इति। 'अग्रे' पुरा कदाचित्, 'क्षत्राणि' क्षत्रियवंशे जाताः पुरुषाः, 'प्रबाहुग्' बाहुल्येनैव, 'आतेपुः' सर्व्वतस्तपः कृतवन्तः, 'तेषां' तपः कुर्व्वतां सर्व्वेषां यानि 'क्षत्राणि'